WUB

— “Beyond Lies the Wub” 1952 —

de Philip K. Dick

Traducerea: Silviu Genescu

Aproape că terminaseră ca încărcatul. Optus aştepta afară, braţele-i erau lipite de corp, faţa-i era posomorâtă. Căpitanul Franco trecu fără grabă prin trapa de acces: rânjea.

- Ce s-a întâmplat ? întrebă el. Ţi s-a plătit pentru toate astea.

Optus nu răspunse. Se întoarse strângându-şi roba pe el. Căpitanul puse piciorul pe tiv.

- Aşteaptă puţin. Nu pleca. N-am terminat.

- Oh? Optus se răsuci cu demnitate. Mă întorc în sat. Privi spre animalele care erau băgate în navă prin trapa de acces. Trebuie să organizez noi hăituieli.

Franco îşi aprinse o ţigară.

- De ce nu? Vă puteţi întoarce în câmpie să vânaţi din nou. Iar noi vom fi la jumătatea drumului spre Pământ.

Optus plecă fără un cuvânt. Franco se alătură pe trapă ofiţerului I.

- Cum merge? zise. Îşi privi ceasul. Am făcut un târg bun aici. Ofiţerul îi aruncă o privire acră.

- Şi cum vă explicaţi asta?

- Ce-i cu tine? Noi avem nevoie de astea mult mai mult decât ei.

- Ne vedem mai târziu, căpitane. Ofiţerul urcă trapa printre păsările cu picioare lungi. Franco îl urmări până dispăru. Tocmai urca trapa după el spre terminal, când ÎL văzu.

- Dumnezeule!

Se opri să privească cu mâinile la şold. Peterson mergea pe cărăruie, cu o figură radioasă, trăgându-l cu o sfoară.

- Îmi pare rău, căpitane, zise el trăgând de sfoară.

Franco o luă spre el.

- Ce-i asta?

Wub-ul stătea pe jos, corpu-i imens se aşezase greoi. Stătea jos, cu ochii între-deschişi. Câteva muşte bâzâiră lângă el şi le plesni cu coada.

Stătea. Se făcu linişte.

- Este un Wub, zise Peterson. Îl am de la un băştinaş, pentru 50 de cenţi. Zicea că-i un animal foarte puţin obişnuit. Foarte căutat.

- Ăsta? Franco atinse corpul încovoiat al Wub-ului. E un porc! Un porc mare şi jegos!

- Da, domnule, e un porc. Trebuie să cântărească vreo

sută de funzi. Franco apucă un smoc de păr aspru. Wub-ul icni îşi deschise ochii mici şi apoşi. Căscă o gură imensă şi un răget se rostogoli din gâtlej.

- Poate că-i bun de mâncat, făcu Peterson nervos.

- O să vedem în curând, zise Franco.

* * *

Wub-ul supravieţui decolării, sunetele adormiră în corpul navei. Când fură afară, în spaţiu, şi totul mergea bine căpitanul Franco ordonă oamenilor să-l aducă sus pe wub, ca să vadă ce fel de animal era. Wub-ul grohăia şi gâfâia, croindu-şi drum pe coridor.

- Haide, făcu Jones nervos, trăgînd de frânghie. Wub-ul se răsuci frecîndu-se cu blana de pereţii netezi şi cromaţi. Se rostogoli într-o anticameră, căzând grămadă. Oamenii se ridicară precipitaţi.

- Dumnezeule mare! zise French. Ce-i asta?

- Peterson pretinde că este un wub, rosti Jones. Este al lui.

Lovi wub-ul. Wub-ul se ridică şovăielnic, gâfâind.

- Ce-i cu el? interveni French. E bolnav?

Îl priviră. Wub-ul îşi roti ochii trişti. Privea în jur, spre oameni.

- Cred că-i însetat, zise Peterson.

Plecă să aducă nişte apă. French clătină din cap.

- Nu-i de mirare că am avut probleme la decolare. A trebuit să recalculez tot balastul.

Peterson se întoarse cu apa. Wub-ul începu să lipăie recunoscător, împroşcând oamenii.

Căpitanul Franco apăru în cadrul uşii.

- Ia să-l vedem puţin.

Înaintă aruncând priviri critice.

- L-ai primit pentru 50 de cenţi?

- Da domnule, zise Peterson. Mănâncă aproape orice. I-am dat grâu şi i-a plăcut. Apoi cartofi, verdeţuri, resturi de la masă şi lapte. Părea că-i place să manânce. După ce mănâncă se lungeşte şi doarme.

- Înţeleg, zise căpitanul franco. Acum despre gustul lui. Asta-i adevărata problemă. Mă întreb dacă mai are rost să-l îngrăşăm. Mi se pare deja destul de gras. Unde-i bucătarul? Să vină aici. Vreau să ştiu ...

Wub-ul se opri din lipăit şi privi în sus spre căpitan:

- *Zău căpitane*, zise wub-ul, *propun să discutăm despre altceva*.

În cabină se lăsă tăcerea.

- Ce-a fost asta? întrebă Franco.

- Wub-ul, sir, spuse Peterson. Vorbeşte. Se uitară cu toţii la wub.

- Ce-a spus? Ce-a spus?

- Ne-a sugerat să discutăm despre altele.

Franco păşi spre wub. Îi dădu ocol, examinându-l din toate părţile. Se întoarse apoi lângă oameni.

- Mă întreb dacă nu cumva-i vreun băştinaş înăuntru, rosti el gânditor. Poate că ar trebui să-l deschidem să vedem ce-i înăuntru.

- *Oh, doamne*, izbucni wub-ul. *Voi oamenii nu vă puteţi gândi decât la tăiat şi spânzurat*?

Franco strânse pumnii.

- Nu cred să fie cineva înăuntru, făcu Jones cu o voce joasă.

Se uitară unul la altul. Veni bucătarul.

- M-aţi chemat, domnule căpitan? spuse el. Ce-i cu ăsta?

- Acesta este un wub, răspunse Franco. Va fi gătit. Vrei să te uiţi şi să apreciezi...

- *Cred că ar trebui să discutăm*, zise wub-ul. *Dacă s-ar putea, aş vrea să discut cu dumneata căpitane. Observ că dumneata şi cu mine nu suntem de acord asupra unor chestiuni de principiu*.

Căpitanului îi trebui mult timp până să răspundă. Wub-ul aşteptă binevoitor lingându-şi botul.

- Vino în biroul meu, zise căpitanul într-un târziu. Se răsuci şi ieşi din încăpere. Wub-ul se ridică şi o luă după el. Oamenii-l priviră plecând. Îl auziră urcând scările.

- Nu înţeleg la ce rezultat au să ajungă, rosti bucătarul. Eu merg la bucătărie. Spuneţi-mi şi mie imediat ce auziţi ceva.

- Bineînţeles, făcu Jones, bineînţeles.

* * *

Wub-ul se lăsă suspinând jos, în colţ. Căpitanul era nerăbdător. Se aşeză la birou şi-şi încrucişa mâinile.

- E-n regulă, spuse el. Să-i dăm drumul. Eşti un wub, aşa-

i?

Wub-ul dădu din „umeri”.

- Cred că da. Cred că aşa ne spun băştinaşii. Noi avem propria noastră denumire.

- Vorbeşti engleza. Ai mai avut contact cu pământeni şi înainte?

- Nu.

- Atunci cum o faci?

- Vorbesc engleza? Eu vorbesc engleza? Nu sunt conştient că vorbesc ceva deosebit. Ţi-am studiat mintea...

- Mintea mea?

- Am studiat conţinutul, în special partea semantică, de aceea...

- Înţeleg, rosti căpitanul. Telepatie desigur.

- Suntem o rasă foarte veche, zise wub-ul. Foarte veche şi foarte greoaie. Ne este greu să ne deplasăm. Îţi dai seama că o specie atât de înceată şi greoaie este la discreţia unor vieţuitoare mult mai agile. Nu ne este de nici un folos să ne gândim la o apărare fizică. Cum am putea învinge? Prea grei să alergăm, prea molateci să luptăm, prea miloşi ca să vânăm.

- Cum trăiţi?

- Plante. Verdeţuri. Mâncăm aproape orice. Suntem foarte toleranţi. Trăim şi lăsăm şi pe alţii să trăiască. Uite aşa ne descurcăm.

Wub-ul îl privi pe căpitan.

- De aceea am obiectat atât de violent faţă de ideea de a mă vedea gătit. Am văzut imaginea din mintea ta, cea mai mare parte din mine la congelator, ceva prin oale şi o bucată pentru pisica dumitale.

- Deci citeşti gândurile? întrebă căpitanul. Ce interesant. Altceva? Vreau să zic, ce-mi mai poţi spune despre asta?

- Fleacuri, făcu wub-ul cu un aer absent, uitându-se prin încăpere. Căpitane, ai o cameră drăguţă. O păstrezi destul de curată. Respect vieţuitoarele curate.

- Într-adevăr. Căpitanul clătină din cap. Dar să revenim la problema noastră.

- Într-adevăr, ai discutat despre consumarea mea. Gustul, mi sa spus, este bun. Puţin cam prea grasă carnea, dar este fragedă. Dar cum poate fi realizată comunicarea între oameni şi ai mei, dacă adoptaţi astfel de barbarii? Să mă mănânci? Mai

degrabă ar trebui să discutăm filosofie, arte ...

Căpitanul se ridică.

- Filosofie... S-ar putea să te intereseze să ştii că va fi dificil de găsit ceva de mâncat luna viitoare. S-au produs nişte alterări nenorocite ...

- Ştiu... Wub-ul se clătină. Dar n-ar fi mai aproape de principiile democratice dacă noi toţi am găsi împreună soluţia acestei probleme? În fond, democraţia funcţionează tocmai ca o protecţie a minorităţii faţă de abuzuri. Deci, dacă fiecare dintre noi îşi dă votul...

Căpitanul păşi spre uşă.

- Tâmpenii, spuse el.

Deschise uşa. Deschise gura. Rămase încremenit, cu gura căscată, ca ochii pironiţi, cu mâna pe clanţă. Wub-ul îl privea. Se deplasă afară din încăpere, atingându-l în treacăt pe căpitan. O luă pe coridor, cufundat în meditaţie.

* * *

În cabină era linişte.

- Deci, după cum vezi, zise wub-ul, avem un mit comun. Mintea ta conţine multe simboluri familiare. Iştar, Ulise . ..

Peterson şedea tăcut, privind podeaua. Îşi schimbă poziţia în fotoliu.

- Continuă, spuse el, te rog continuă.

- Descopăr în Ulise o figură proprie mitologiei unei specii perfect conştientă de valoarea ei. Descifrându-1, Ulise apare ca un individ conştient de starea lui; aceasta este ideea de separare, de separare de familie şi ţară. Procesul individualizării.

- Dar Ulise s-a întors acasă. Peterson privi afară prin hublou, la stelele veşnice, arzând intens în universul gol. Până la urmă s-a întors acasă.

- Aşa cum fac toate creaturile. Momentul separării este o perioadă temporară, o scurtă călătorie a sufletului. Începe şi se sfârşeşte. Hoinarul se întoarce în sânul patriei şi comunităţii.

Uşa se deschise. Wub-ul se opri şi-şi întoarse capul masiv. Căpitanul Franco intră în încăpere urmat de oamenii lui. Ezitau să intre.

- Totu-i în regulă? zise French.

- La mine te referi? făcu Peterson surprins. De ce eu?

Franco îşi legănă arma.

- Vino aici, îi spuse lui Peterson. Ridică-te şi vino aici.

Se lăsă liniştea.

- Continuă, rosti wub-ul. Nu contează.

Peterson se ridică.

- De ce?

- Este un ordin.

Peterson se întoarse spre uşă. French îl apucă de braţ.

- Ce se petrece? Peterson se smulse. Ce se întâmplă cu voi?

Căpitanul Franco se îndreptă spre wub. Wub-ul privi în sus, de acolo din colţul în care stătea lipit de perete.

- Este interesant, zise wub-ul, că te obsedează ideea de a mă mânca. Mă întreb de ce?

- Ridică-te, spuse Franco.

- Dacă asta vrei... Wub-ul se ridică mormăind. Ai răbdare, e dificil pentru mine. Se ridică icnind, cu limba atârnând.

- Omoară-l acum, spuse French.

- Pentru Dumnezeu! strigă Peterson.

Jones se întoarse spre el, în ochi i se citea spaima.

- Nu l-ai văzut pe căpitan, stând ca o statuie cu gura căscată? Dacă n-am fi venit noi, încă ar mai fi rămas acolo.

- Cine, căpitanul? Peterson privi în jur. Dar e-n regulă acum. Se uitară la wub, stând în mijlocul încăperii, cu pieptul urcînd şi coborând.

- Haide, zise Franco. Dă-te la o parte. Oamenii se traseră într-o parte, lângă uşă.

- Chiar ţi-e teamă? zise wub-ul. Ţi-am făcut ceva? Sunt împotriva violenţei. Tot ce am încercat, a fost să mă apăr. Doar nu te aştepţi să mă îndrept nerăbdător spre moarte. Sunt o fiinţă la fel de vulnerabilă ca voi. Am fost curios să văd nava voastră, să vă cunosc. I-am sugerat băştinaşului...

Arma reculă.

- Vedeţi, zise French, am avut dreptate. Wub-ul se lăsă în jos răsucindu-se. Întinse o labă. Încolăcindu-şi coada pe ea.

- E foarte cald, rosti wub-ul. Înţeleg că suntem aproape de motoare. Energie nucleară. Aţi făcut multe lucruri minunate cu ea, tehnic vorbind în aparenţă, ascensiunea voastră ştiinţifică nu este pregătită moral, etic .. .

Franco se întoarse spre oameni. Înghesuindu-se în spatele lor, cu ochii măriţi. Linişte.

- Am s-o fac. Staţi să vedeţi.

French dădu din cap

- Încercaţi să loviţi creierul. Nu-i bun de mâncat. Nu loviţi pieptul. Dacă se distruge cutia toracică, va trebui să culegem oasele.

- Ascultaţi, zise Peterson, umezindu-şi buzele. V-a făcut ceva? Ce rău a făcut? Vă întreb. Şi oricum, încă este al meu. N-aveţi dreptul să trageţi în el. Nu vă aparţine.

Franco îşi ridică arma

- Eu ies, glăsui Jones, palid şi zdruncinat. Nu vreau să văd asta.

- Şi eu, zise French.

Oamenii se strecurară afară murmurând.

- Îmi vorbea despre mituri, spuse Peterson. N-ar fi făcut rău nimănui. Plecă afară.

Franco păşi spre wub. Wub-ul ridică încet privirile. Învăluiau.

- E o nebunie, zise. Regret că vrei s-o faci. Există o parabolă de care vorbeşte şi mântuitorul vostru. Se opri privind arma. Te poţi uita în ochii mei şi s-o faci? rosti wub-ul. Poţi face asta?

Căpitanul privi în jos.

- Te pot privi în ochi, spuse. La fermă aveam porci, porci de îngrăşat. Pot s-o fac. Privi în jos la wub, în ochii lui strălucitori şi apoşi şi apăsă pe trăgaci.

* * *

Gustul era excelent. Şedeau posomorâţi în jurul mesei, câţiva dintre ei de abia se atinseră de mâncare. Singurul care părea încântat era căpitanul Franco.

- Mai vreţi? spuse el, privind în jur. Mai vreţi? Poate puţin vin?

- Eu nu, răspunse French. Cred că am să mă întorc în camera hărţilor.

- Şi eu. Jones se ridică împingându-şi scaunul în spate. Ne vedem mai târziu.

Căpitanul îi privi plecând. Şi alţii găsiră motive ca să se scuze.

- Acum este doar substanţă organică, zise el. Viaţa s-a dus. Adună sosul cu o bucată de pâine. Mie-mi place să mănânc.

Este unul dintre cele mai măreţe lucruri de care se poate bucura o fiinţă. Mâncare, odihnă, meditaţie, discuţii despre tot felul de lucruri.

Peterson dădu din cap. Încă doi oameni se ridicară şi ieşiră. Căpitanul bău apă şi oftă.

- Ei bine, trebuie să spun că a fost o masă copioasă. Tot ceea ce am auzit despre gustul wub-ului a fost perfect adevărat. Foarte bun. Dar am fost prevenit să mă feresc de asta, în trecut, se înţelege. Se şterse la buze cu un şervet şi se lăsă pe spate în scaun.

Peterson privea dezgustat spre masă.

Căpitanul îl privi intens. Se aplecă spre el.

- Haide, haide, spuse el. Vino-ţi în fire. Hai să discutăm. Zâmbi. Şi aşa cum spuneam înainte da a fi întrerupt, rolul lui Ulise în mituri...

Peterson tresări şi rămase cu ochii holbaţi.

- Ca să continuăm, spuse căpitanul. Ulise, aşa cum îl înţeleg eu ...

[*Originally published in „Planet Stories” July, 1952*]